

vijftiende jaargang

september 1963.

IV

DE NIJDAMSTRA TYNGE

PERIODIEK VOOR DE GESLACHTEN
NIJDAM, NIEUWDAM, VLEER, WIJNIA



NIJDAMSTRA

Orgaan der Nijdamstra-Stichting

EEN-ZIJN — EENS ZIJN

Bij het lezen van de krant, kregen beide woorden "een" "eens plotseling een diepere betekenis voor me. Twee woorden die zoveel op elkaar gelijken en ook veel gemeen hebben.

Laat me beginnen te zeggen dat m.i.z. steeds een voor eens moet gaan. "Een is voor ons allen, georganiseerd in de Nijdamstra-Stichting, geen vreemd woord.

Immers wij spreken zo graag van: In Nijdamstra zijn we één. Dat is niet zomaar een zinnetje die wij zo los weg uitspreken, neen, het is, waarna wij streven, het houdt in een verlangen, een wens.

Als we op een familiedag samen zijn, dan is de eenheid kostbaar dan is het verlangen werkelijkheid, de wens wordt een belevenis. In Nijdamstra zijn we één. Dit "een" houdt in dat we niet met alles eens behoeven te zijn.

Ik schreef van niet met "alles", want die "s" kan rare sprongen maken.

Door Vader Dominique Pire is eens gezegd: Mensen bouwen te veel muren en niet genoeg bruggen. Het gaat er maar om wat we bouwen met de "s" muren of bruggen.

Een muur dient om een bepaalde ruimte of gebied af te sluiten en een brug om een verbinding tot stand te brengen.

En wat doen wij nu in het algemeen. Hanteren wij de troffel op de juiste manier en is al het materiaal goed. Er wordt veel gebouwd, helaas worden er veel muren opgetrokken.

Wordt er tegenwoordig niet veel gesproken over Berlijnse muur en wordt de muur in onze tijd niet vaak een gordijn genoemd? Daar kunnen we over meepraten.

IJzeren gordijn

bamboe "

economische "

Laten wij elkander nu niet wijs maken dat deze bouw alleen maar op politiek of economisch terrein zich voltrekt, het is ook onze persoonlijke bezigheid, muurtjes te bouwen in plaats van bruggen. Wat hebben we gauw een muurtje van hooghartigheid opgetrokken om onze medemens buiten te sluiten. Wij metselen onze muurtjes dikwijls met stenen van haat en nijd en met cement van eigen liefde.

Wat leeft het toch benauwend in zo'n ommuurde ruimte. Hiermede doel ik mede op het lot van miljoenen mensen over de gehele wereld, die als pionnen op het schaakbord heen en weer geschoven worden, door het geweld van onze tijd.

Laat ons toch de muur, dat is afsluiting, vervangen door een brug, dat is verbinding.

Zulk bouwen doet het een-zijn groeien en het eens-zijn matigen. Wie de bruggebouw kent, weet dat het moeilijk is, maar er komt een verbinding tot stand.

De Voorzitter.

-.--.-.-.

VAN DE NED. INDISCHE NEEF

Diensten buiten het Garnizoen Meester Cornelis
een theorie-les van een kaptein
en onze overplaatsing naar het
Garnizoen der Wester-Afdeling van Borneo.

Wij waren nog niet zo lang in Meester Cornelis, ik meen goed 14 dagen, toen ik opdracht kreeg met 15 Amboinezen de wacht te betrekken op het eilandje Onrust, gelegen voor de kust van Tandjong Priok dat als gevangenis dienst deed voor de zwaarst gestraften uit de inheemse samenleving. Wij vertrokken met een klein stoombootje vanuit Oost-Haven een havenplaatsje oostelijk van Tandjong Priok gelegen, dat in vroeger tijden de enige haven aan de noordkust van Java moet zijn geweest. Wij zagen daar veel huisjes die een oud Nederlandse indruk maakten. In de haven lag het stoombootje. Wij begaven ons aan boord en zagen op het voordek een honderdtal gestraften zitten die met zware kettingen aan elkaar waren verbonden. "De touwen werden los gesmeten" en ons bootje zette koers naar de haven-uitgang. Er stond een harde wind en vóór de haven was de zee onstuimig. Hoge golven schenen ons "zee-kasteel" te willen tegen houden maar met veel stampen en slingeren wist onze kapitein toch de haven uit te komen. Dat stampen en slingeren was oorzaak van veel zeeziekte onder de passagiers. Ook onder de gestraften waren er die ziek werden hetgeen

voor hen meer moeilijkheden opleverde als voor ons. Wij gingen eenvoudig naar de reling en deponeerden dan alles wat opstandig was in de Java-zee maar zij zaten tegen elkaar aan en konden de reling niet bereiken. Toch drong de opstandige inhoud van hun magen naar buiten en zagen wij dat die terecht kwam op de ruggen van hun lotgenoten. 't Was geen gezicht, ook al omdat met het bereiden van het indische eten veel spaanse peper wordt gebruikt en rode stukjes daarvan duidelijk zichtbaar op de ruggen van de gestraften terecht waren gekomen. Wij bereikten heelhuids het eilandje in de luwte waarvan ons stoombootje rustig werd en de zeeziekte als bij toverslag verdwenen was.

De gevangenen gingen van boord en werden door gevangenis personeel naar hun verblijven geleid terwijl wij onze kwartieren opzochten.

De cipier van Duitse nationaliteit, was blijkbaar een geboren gevangenen bewaarder, trad hier en daar naar mijn smaak wel wat ruw op maar wist orde en rust onder de gevangenen in de hand te houden. Wij dienden meer voor wat toezicht en om de gevangenen de indruk te geven dat bij eventuele voorvallen de sterke arm aanwezig was. Hoe veel gevangenen er toen waren, weet ik niet maar er waren zeker meerdere honderden. Daar waren een tiental bij die meerdere malen veroordeeld waren en nu meer dan 100 jaren uit moesten zitten. Deze gevangenen konden beslist niet tot de rustigste onderdanen worden gerekend. Een stenen gebouw dat in vroeger jaren kennelijk als een versterking bij wijze van fort had gediend, als kazerne en dergelijke, was nu gevangenen-verblijf terwijl een tiental houten barakken, zwaar door prikkeldraad van elkaar gescheiden, de overige veroordeelden moesten herbergen. De stenen woonhuizen, die vroeger dienst hadden gedaan voor commandant en officieren, waren nu de woningen voor de cipier met zijn mensen terwijl wij militairen eveneens in die gebouwen onderdak vonden.

Hoe groot het eilandje precies was weet ik niet, naar schatting een kilometer in doorsnede, met in het midden een kerkhof met grafstenen, waarop menige Nederlandse naam te lezen was. Aantekeningen daarover ben ik kwijt geraakt met de Japanse overheersing. Hoewel daar niet veel te beleven was, spraken die gebouwen enz. toch hun oude interessante taal en

heb ik mij daar geen ogenblik verveeld. Ook het strand trok de aandacht. Prachtig gevormde schelpen en koralen kon men daar vinden en bewonderen terwijl oude lopen van kanonnen, geroeste ankers met stukken kettingen ons blijkbaar iets wilden mededelen over actieviteiten die onze voorvaderen daar hadden ontplooid.

Toen de aflossing arriveerde, stonden wij klaar om met het zelfde bootje terug te gaan. 't Was nu goed weer. Van zeeziekte geen spoor en wij waren verlangend weer thuis te zijn. Na "Onrust" heb ik nog eens een wacht moeten betrekken op de vliegbasis "Kalitjatie". De vliegerij had daar veel last van karbouwen die bij het opstijgen en neerkomen van een vliegtuig groot gevaar opleverden. Onze taak was die tamme buffels van het terrein te weren. Ook moesten wij daar een enkele keer optreden tegen dobbelaars, voor het grootste deel werkvolk van de naburige ondernemingen die niet meer gingen werken maar hun tijd verdedden met dobbelen.

Verder maakten wij twee oefeningen in groot verband mee. Een naar het Bantamse met als gegeven dat een vijand op noordelijk Java was geland en nu door ons moest worden teruggeworpen. Wij waren met succes bezig de vijand terug te drijven toen desentrie onder onze militairen uitbrak en de oefening werd afgelast. De andere oefening in groot verband moest beginnen achter Buitenzorg. Daar was het gegeven, dat een vijand ons uit Batavia en Meester Cornelis had verjaagd en dat wij waren teruggetrokken tot achter Buitenzorg om daar versterking af te wachten en daarna met vereende krachten die vijand te verdrijven. De tegenaanval werd ingezet en natuurlijk met goed gevolg doorgevoerd. Een bijzonderheid hierbij was, dat wij juist aan een maaltijd bezig waren toen de aanval werd geblazen en wij ons potje moesten omkeren. Dienst gaat nu eenmaal voor 't meisje. Toch meende ik aan het gebrom onder onze mensen te merken, dat velen hun soep eerst liever even hadden opgegeten. Nog nam ik deel aan twee grote schietoefeningen in het vrije veld waarvan wel wat te vermelden zou zijn maar ik ben bang dat de plaatsruimte in ons familieblad zulks niet toelaat.

In plaats daarvan lijkt het mij meer van belang enige

plaatsruimte te vragen voor een theorie-les van een kapitein van het K.N.I.L. Het was een rimboe officier die lange jaren in de Buitengewesten had gediend en daar zijn sporen verdiend op het eiland Timor vooral. Hij kwam de onderofficieren van Meester Cornelis theorie geven over wat er zoal te doen is in de Buitengewesten en wat hij daar persoonlijk had beleefd. De roep was deze kapitein vooruit gegaan en zo wisten wij dat hij was begiftigd met meerdere hoge onderscheidingen en dat hij zelfs drager was van de eere-sabel. Wij stelden ons voor een officier te zien verschijnen met rijzige lichaamsbouw, borst vooruit met het hoofd uitdagend omhoog geheven, gekleed in een keurige uniform, spiegelglad gepoetste schoenen enz. enz. Zo wachtten wij in het theorie-lokaal zijn komst af. En daar kwam deze geweldenaar. Eigenlijk het tegengestelde van wat wij verwacht hadden. Betrekkelijk klein van gestalte naar schatting 1.68 meter en heel gewoon in uniform gekleed. Hij had zelfs de kraag van zijn jas open hetgeen onder ons beschouwd werd als een soort halsmisdrijf omdat menig militair in het garnizoen daar een straf van had opgelopen. Die kraag behoorde gesloten te zijn middels twee haken en twee ogen. Enfin, deze kapitein maakte geheel de indruk lange jaren niet van garnizoens-orders te hebben gehoord en daar nog minder naar te hebben geleefd. Wat was deze verschijning in strijd met die van onze garnizoens-officieren. Wij waren gewend aan hoog op een voetstuk geplaatste officieren die als eerste en laatste plicht dagelijks ten toon spreidden dat er een grote afstand bewaard moest worden tussen officieren en minderen. De wijze waarop die idee in praktijk werd gebracht stootte beslist af en was oorzaak dat van een prettig samen dienen geen sprake kon zijn. De kapitein kwam onze theoriezaal binnen. Wij stonden stram in de houding, de oudste van ons presenteerde de aanwezigen. De kapitein dankte onze oudste vriendelijk en zeide: "Goede morgen heren, gaat U zitten". Wij gingen zitten en de kapitein nam plaats achter de tafel. Hij deelde mede dat hij gekomen was om ons iets te vertellen over zijn belevenissen in de buitengewesten en dat te willen doen in de geest die daar leefde. Dus niet in de houding springen wanneer iemand wordt aangesproken maar gemoeidelijk blijven zitten en prettig antwoorden wanneer er iets gevraagd wordt.

't Was duidelijk, deze kapitein had lange jaren met zijn ondergeschikten omgegaan als een goed leider en vriend.

't Deed ons allemaal deugd eens een gemoedelijk geluid te horen van een officier dat zo heel anders klonk als de geluiden die wij in ons garnizoen gewend waren.

Nooit eerder had ik een theorie-les bijgewoond die zo naar genoegen werd gehouden en waar zulke rake dingen werden gezegd. Als voornaamste trad wel naar voren, dat je als mens en militair rekening moet houden met de vraag, "wat denkt de vijand logisch geredeneerd van ons, wat denkt de chef, je vriend, je echtgenote enz. enz. Het antwoord op die vraag en het juiste antwoord daarop is beslissend en moet dus ernstig worden overwogen.

Tegenover een vijand doet men natuurlijk nooit datgene wat hij logischer wijze van ons denkt en neemt men maatregelen die precies anders zijn dan de logika doet verwachten. De wijze waarop deze officier zijn theorie kleurde met voorbeelden uit zijn praktijk spraken tot onze verbeelding.

Wij waren een ervaring rijker geworden.

Vooraf de degelijkheid van zijn betoog, de gemoedelijkheid, de geest van saamhorigheid die van deze officier uitging hebben mij toen echt gegrepen.

En hiermede meen ik genoeg te hebben geschreven over Meester Cornelis en de voornaamste gebeurtenissen daar.

Rest mij nog te vermelden dat daar op 1 juli 1922 mijn eerste zoontje geboren werd, "een kindje der mensen geneugd".

Wat een groot wonder van onze Schepper.

Is er in dit ondermaanse wel iets te vinden dat mooier is dan dit geschenk aan twee jonggehuwden?

Half januari 1923 werden wij overgeplaatst naar het garnizoens-bataljon van de Westers-Afdeling van Borneo en kregen Pontianak als standplaats.

Een volgende keer iets over het militaire wereldje te Pontianak, een patrouille tocht van 2 maanden in het binnenland en het vertrek vandaar naar het subsistenkader van Batavia wegens beëindiging van mijn dienstverband.

Hoogachtend,

Uw neef

Lourens.

GEBOREN

DIRKJE

dochter van
Beint Berkepas en
Anna Trijntje Nijdam

Terzool, mei 1963

GEBOREN

ANTJE GRIETJE

dochter van
Diedert Schilstra en
Mintje Wynia

IJpelcolsga, juni 1963

GEBOREN

ANTHONY

zoon van
Piet Brak en
Hijlkje Nijdam
Sythûzen, Haskerdijken

GEBOREN

PIETER

zoon van
Harm de Vries en
Froukje Nijdam
Heerenveen, juli 1963

Tankber en bliid dogge
wy tynge fan 'e berte
fan ús famke en suske

GERBRIG

Th. Nijdam
J. Nijdam-Jongema
Durk
Tsjalbert
Engwilderwei 20
28e fan 'e Rispmoanne '63

Met grote vreugde geven
wij kennis van de geboor-
te van

TJERK MEINE

zoon van
S. Nijdam
Kl. L. Nijdam-Hotsma
Laskwerd, Damsterweg 40
24 augustus 1963.

VERLOOFD

PAUL GEEROMS en HENDRIKA JOHANNA NIJDAM

Roesbeke 77, Meerbeke
Jonetlaan 6b, St. - Genesius -Rhode

Adres in Nederland:
Kanaaldijk 253, Koedijk (N.H.)

Gelegenheid tot gelukwensen:

zaterdag 28 sept. '63 van 15-17 uur, in café-rest. Butter.
Kanaaldijk 283, Koedijk.

<u>GETROUWD</u>	<u>GETROUWD</u>	<u>GETROUWD</u>
Trienus Ruiter en Janke Nijdam	Eelke Nijdam en Trijntje Boschma	Romke de Boer en IJmkje Vleer
Oranjewoud, juli '63	Gouw, aug, '63	Sneek, aug. '63

Hiermede geven wij kennis van het overlijden van onze lieve moeder, behuwd-, groot-, overgroot- en betovergrootmoeder

DOUWTJE HUISMAN

sedert 1941 weduwe van Freek Lageveen, in de uitzonderlijke ouderdom van 103 jaar en 9 mnd.

Joure, Protestants Verpleeghuis,
22 augustus 1963

Oldeboorn:
A. Nijdam-Lageveen.

Eén uurtje slechts.....

voor ons NIJDAMSTRA-BOEK

en we completeren met ons allen het vijfde deel. Nu het weer niet bepaald naar buiten noodt en de avonden dikwijls in beslag worden genomen door de T.V. is er nu overdag wel eens een uurtje vrij te maken het trouwboekje voor de dag te halen, niet om een baby aan te geven, maar hieruit even de gegevens over te pennen op de toegezonden genealogische invulstaat, dan zijn we al een heel eind op de goede weg. De diverse data van de ouders, alsmede van broers en zusters zijn ons bekend, zoniet raadpleeg even de verjaarskalender. Ook kent men wel de respectievelijke ooms en tantes van Nieuwdam, Nijdam, Vleer of Wynia-zijde. Kortom U vult slechts in, wat U bekend is en zendt dit aan ondergetekende toe. Dit alles met elkaar kost niet zoveel tijd. Geloof maar gerust, dat het mij heel wat uren meer

kost om de ontvangen gegevens te verwerken en verder uit te zoeken. Ik doe dit evenwel graag, maar zonder Uw hulp krijg ik het zeer beslist niet voorelkaar.

Ik geef toe dat de toegezonden invulstaten zo midden in de vakantietijd nu niet bepaald gunstig was, maar toch brengt de Post mij van tijd tot tijd een ingevulde staat, waarmee ik dan zeer genoeglijk puzzel en achter adressen kom, welke mij nog meerdere gegevens opleveren.

Onze neef A. Vleer is weer thuis en herstellende van zijn ziekte, maar nog niet zo ver om dit werk op zich te nemen, zodat ik u dan ook verzoek de Staten aan mij toe te zenden. (Gaat er eens even voor zitten!

Gegevens uit geboorte, trouw en overlijdens berichten stel ik bijzonder op prijs. Uw (groot)-ouders van Nieuwdam, Nijdam, Vleer of Wijnia-zijde is vanzelfsprekend van het grootste belang. Misschien weet U uit overlevering nog bijzondere voorvallen te melden.

Alles wat U weet is waardevol.

Tot slot nog mijn hartelijke dank aan diegenen, die mij hun gegevens reeds deden toekomen.

C.v.d.Schoot - Azn.
Leeuwarderweg 63
Sneek.

P.S. Wie kan mij helpen aan de Nijdamstra-Tynge, 1e jaargang 1949. Aflevering 3(juni) en aflevering 4(juli).

C.v.d.S.

-.-.-.-.-.-

DE MENS EN ZIJN WERK.

We waren met vakantie in Engeland. De city, het hart van Londen, op zondag geheel uitgestorven. De city op maandagmorgen een oceaen van drukte en bewegen. Hier werken overdag 250.000 mensen, zo werd mij verteld, hier slapen 's nachts nog geen 250.

Hoewel het niet overal zo duidelijk naar voren komt als in de hoofdstad van Engeland is het verschijnsel van de scheiding tussen werk en woon toch wel opvallend in onze samenleving.

De tijd, dat de koopman zijn goederen deed opslaan op de zolders en in de kelders van het huis, dat hij bewoonde, is lang voorbij. Dat het in het verleden zo geweest is, valt nog duidelijk waar te nemen bij het gadeslaan van de koopmans-paleizen aan de Amsterdamse grachten b.v.

Ook in de kleinere plaatsen wordt het steeds zeldzamer, dat de timmermans-werkplaats, de smederij of de schilders-winkel één geheel uitmaakt met het woonhuis.

Voortdurende uitbreiding vraagt ruimte en dikwijls is dan de oplossing, dat de woonruimte bij de werkruimte wordt gevoegd en men elders gaat wonen.

Dit is een noodwendig uitvloeisel van de ontwikkeling der moderne bedrijfsvoering, waar, zonder twijfel vele voordelen aan verbonden zijn. Anderzijds, zo is het leven nu eenmaal, gaat er ook iets moois verloren. De verbondenheid van het gezin met het bedrijf van de vader, van de familie soms, verdwijnt. Het meest sprekende voorbeeld daarvan is wel de boerenzoon, voor wien een erfgoed beschikbaar is, doch die er de voorkeur aan geeft zijn levensvulling in een geheel andere werkkring te zoeken.

Op zichzelf is dit iets moois. Het is gezonder naar aard en aanleg de eigen bestemming te bepalen, dan op grond van zekere tradities levenslang te moeten verkeren in een bedrijf, waar men minder aanleg voor en minder plezier in heeft. Intussen gaat er dan ook iets verloren. De invloed van het bedrijf, waar men in verkeert, is groot. Zo groeien er afstanden. En dat is jammer. Want een mens kan niet alleen leven, althans gelukkig leven, van werken en van geldverdienen. Voor een gelukkig leven zijn er ook andere verbindingen nodig. Daar is in de eerste plaats het geloof. Het bezit van een rijk en oprecht geloofsleven maakt een mens gelukkig. Men kan er niet buiten. Wie het geloof verwerpt, komt zo gemakkelijk tot bijgeloof: afkloppen, beschermbeertjes, vrijdag de dertiende en allerlei andere fuculiteiten.

Naast het geloof is er de familieband. Het eigen gezin. Een man, die slechts zijn werk ziet en zijn gezin onachtzaam voorbij gaat, ontnemt zichzelf veel levensvreugde. En via dit gezin komen we als vanzelf ook tot de groter verbanden.

De familie. De familie-vereniging.

Dat staat niet los naast elkaar, dat geloof en die familie-band. Het is geen toeval, geen speling van het lot, dat U tot de Nijdam-stam behoort. Dit kenmerkt en beïnvloed Uw gehele leven.

Er zijn in de laatste 50 of 100 jaar zeer veel tradities verloren gegaan. Het gehele leven heeft zich gewijzigd. Onze grootouders, onze overgrootouders leefden onder geheel andere omstandigheden dan wij. Er is geen overeenstemmende vergelijking meer te vinden.

Maar door alles heen blijft de lijn der geslachten: "In Nijdamstra zijn wij één".

Koedijk (N.H.)

H.Nijdam, Lzn.

-.-.-.-.-

VAKANTIE-HOUDEN EN NOG GELD TOE!

Wie zoiets meemaakt, moet wel onder een zeer bijzonder gesternte geboren zijn. Toch komt het voor. Ons Oosthemmer nichtje A. Nijdam ging 4 augustus j.l. met haar drie vriendinnen op de fiets naar Epe, waar ze een zomerhuisje gehuurd hadden. Tot hun verbazing wachtte hun hier een zeldzame verrassing. Nauwelijks hadden ze hun huisje "KLEIN DUIMPJE" betrokken en wilden ze eens lekker uitrusten van de respectabele fietstocht van ruim 100 km toen een auto voorreed.

De chauffeur verzocht de dames in te stappen en bracht hun naar het hotel: " 't Hof van Gelre", waar een zaaltje te hunner ere feestelijk versierd was. Bestuursleden van de V.V.V. persmensen en fotograaf wachtten hun hier op. De directeur verwelkomde hen, overhandigde een kaart van Epe, een map met gidsen en folders van het dorp en omgeving, alsmede vier waardebonnen van vijf gulden, omdat hun inschrijving de 1500-ste was. Tijdens deze gezellige avond, waarbij het natje en het droogje niet ontbrak, werd hun een gratis bustocht naar Arnhem, Nijmegen en Berg en Dal aangeboden, alsmede vier netten gevuld met allerlei gebruikte artikelen en levensmiddelen. En als klap op de vuurpijl een envelop, inhoudende de huur voor hun zomerhuisje. Is dat effen boffen!

Je moet maar N I J D A M heten.

C.v.d.S.

G E S L A A G D E N .

H.B.S.- B

Albert Fleer te Spanga en IJ.K. Wynia te Bolsward.

MULO - A

J. Nijdam te Sneek en P. Nijdam te IJlst.

MULO - B

K. Nijdam te Grouw en M. Wienia te Nijeholtpade.

ELECTROTECHNIEK

IJ. Vleer te Oldeberkoop.

LASSEN (schooldiploma) L.T.S.

K. Nijdam te Marknesse.

ZWEMMEN

G. Wijnia te Heerenveen.

De schilder R. Wijnja in Oudehaske heeft in de hal van zijn woning, langs de trap naar boven en op de overloop een lambrizing aangebracht van glasmozaïek. Het zijn stukjes afvalglas, die hij aan de achterkant in zachte kleuren geverfd heeft. Eén der figuurtjes die hij heeft aangebracht is een zeilend scheepje. 8 juni 1963.

SCHOOFS EN AUKJE WYNIA MOGEN WEER SPELEN 13 - 7 - 1963.

DEN HAAG (ANP) - Frans Schoofs en Aukje Wynia komen weer in aanmerking om Nederland te vertegenwoordigen bij internationale tafeltenniswedstrijden en toernooien. Na een gesprek heeft het bondsbestuur besloten de strafmaatregelen in te trekken. Samen met bondscoach Bert Onnes waren zij enige tijd geleden door het hoofdbestuur van de NTB voorlopig uitgesloten van internationaal contact, omdat hun houding bij de wereldkampioenschappen te Praag reden tot kritiek had gegeven. Voor Frans Schoofs kwam daar nog bij, dat hij evenals Bert Onnes een financiële tegemoetkoming had geëist voor het spelen tegen het Chinese wereldkampioensteam in Apeldoorn.

OP DE PAARDESPORTDAG.

Donderdag 22 augustus te Joure was de eerste prijs voor RINGRIJDEN voor de heer en mevrouw Wienia uit Nijeholtpade, en dat hield in, dat de Wienia's ook het bruidspaar vormden 's avonds op de Boeren-Bruiloft, die vanwege het slechte weer van Herema-State werd verplaatst naar het Parochiehuis.

Het bestuur van het

WATERSCHAP "DE DULF"

in de gemeente Opsterland brengt ter openbare kennis, dat de goedgekeurde

POLITIEVERORDENING

voor het waterschap op heden is afgekondigd en gedurende drie maanden van 17 augustus tot en met 17 november 1963, voor een ieder ter lezing zal liggen ten huize van de secretaris te Tijnje.

De verordening treedt in werking op 20 augustus 1963.

Voor de prijs van f. 0.50 is zij algemeen verkrijgbaar bij de secretaris.

Lippenhuizen, 17 augustus 1963.

Het bestuur voornoemd,

W.NIJDAM, voorzitter.

P.A.HUISMAN, secretaris.

WATER leeft en heeft gezichten, karakter. Wij weten het allemaal: een sloot is anders dan een vaart, in een poeltje zit heel ander water dan in een plas. Daarom is het gezicht ook zo verschillend: het Pikmeer bij Grouw zou een meisje kunnen zijn, een jonge vrouw, maar de Fluesen is beslist een man. Natuurlijk weten wij dit in Friesland heel goed en wij kennen vele persoonlijkeden, veel gezichten van het water: het Tjeukemeer is wat vlak en dom, maar je kunt het vertrouwen; de Wijde Ee heeft diepe gronden en die moet je altijd in de gaten houden. Het Sneekermeer is ruw en nors, geeft zich niet gemakkelijk, toch kun je er van houden. Sommige slootjes zou je willen aaien. Andere kijk je naar, maar je blijft uit de onderwal. Zo weten wij van het water, vaart en meer en plas, maar de echte rivier kennen wij niet.

Het meer hoort bij het boerengedoe, wijd en rustig en vol van de seizoenen. Een rivier is meer handel, scheepvaart en oorlog zelfs; een rivier heeft schouders en het gelaat is minder open. Het water van een rivier is meer "stof", meer substantie, dan het water van een meer of een sloot. Het heeft minder binding met de oevers en staat en doet meer op zichzelf. Een meer is een sonate, een suite; een rivier een concert of symfonie.

Er zijn altijd schepen op de rivier en er liggen altijd schepen aan de kade. In Zutphen voer de Staveren voorbij, en de Verwisseling uit Kampen en de Twee Gebroeders uit Zwolle lagen naast elkaar. De schippers Nijdam uit Zwolle en de eigenaar van de Verwisseling uit Kampen, stonden naast elkaar aan de wal en keken hoog over hun boten naar de regenluchten. Morgen zijn ze in.....
Varen jongens!

Overgenomen uit de Haarlemmer Courant.

Het artikel is geschreven door de genealoog Vleer.

WAAROM WILLEM EN TIETJE, EN NOG TWAALF ECHTPAREN MET HEN,
BINNEN EEN JAAR TWEEMAAL MOESTEN HUWEN.

Op vrijdag 28 mei 1880 togen Willem Nijdam en Tietje Boersma met hun talrijke familieleden naar het gemeentehuis van het Friese dorp Utingeradeel, om een wettig huwelijk aan te gaan.

Burgemeester E. Haitzma Mulier verbond bruid en bruidegom in de echt. Gelukwensen werden in ontvangst genomen en 's avonds was het bruiloft. Reeds 25 juli daaraanvolgend werd hun een zoon geboren, die de naam van Ids kreeg en door de burgemeester als wettig kind van Willem Nijdam en Tietje Boersma ingeschreven. Begin december van hetzelfde jaar kregen Willem en Tietje, en met hen een aantal andere jonggehuwden, de schrik van hun leven. Zij ontvingen bericht dat hun huwelijk ongeldig was en zij het trouwen nog eens over moesten doen. Bovendien moest de zoon opnieuw worden aangegeven.....

(wordt vervolgd)

BESTUUR NIJDAMSTRA - STICHTING:

Voorzitter: T.Nijdam, Coornhertstraat 12, Leeuwarden
Telef. 05100 - 22167.
Secretaresse: M.H.Nijdam-Nijholt, Robert Kochstraat 21,
L'den. Telef. 05100 - 21232
Penningmeester: C.v.d.Schoot, Azn., Leeuwarderweg 63,
Sneek, Telef. 05150 - 3028.

L E D E N :

P. Agema-Wijnia, Hantumerweg A 59, Dokkum
H. Nijdam-Smit, Boerhavenlaan 113, Groningen
M.P.Wienia, Nieuwedijk 75, Lemmer
A. Vleer, H. Sytstrastraat 18, Sneek

=====
POSTREKENING: 82.67.24 t.n.v. penningmeester NIJDAMSTRA-
STICHTING, Sneek.

FAMILIEBLAD: "De Nijdamstra-Tynge". Lid/abonnees be-
talen:
f. 4.25 per half jaar. Donateurs (leden)
f. 1.-- per half jaar.

REDAKTEUR: T. Nijdam, Coornhertstraat 12, Leeuwarden

ADMINISTRATIE: A. Vleer, H.Sytstrastraat 18, Sneek.
Telef. 05150 - 4339.

BIJ ONBESTELBAARHEID GAARNE RETOUR
aan: Harmen Sytstrastraat 18, Sneek,
zo mogelijk met opgave van nieuw adres.

.....